

הסיוטים של ברכה

מיפגש עם הקהל ועם יצירה שהיתה שלי, ושהפכה ליצירתו של הבימאי, היא סיוט כשבילי," היא אומרת. והיו עוד סיוטים. לפני שלוש שנים, כשהועלתה ההצגה בפעם הראשונה, החרימו בנימישפחתה של סרי את הדת הסוררת. גם בני העדה התימנית, רחוקים וקרובים, היפנו לה עורף. "שילמתי מחיר יקר על קריעה".

"זה האורל שנקבע לי מיום הולדתי: להיות משרתת נכנעת של גברים... כולנו חונכנו להיות אפאטיות, מטומטמות, כנועות... אמא שלי היתה קורבן"

ל ברכה סרי יש הרבה סיוטים. הסיוט האחרון שלה הוא המחזה קריעה, שעלה שוב על הבימה, הפעם בתיאטרון החדר. סרי אינה ממהרת לי חזות בו, למרות שכתבה את הסיפור שעל פיו הומחזה ההצגה. אילו שאלו אותה, היתה מוותרת כשימחה על כל ההמחזות האלה. "כל הצגה כזו מקוממת אותי. ה"

ברכה בת 20

ברכה (שניה משמאל) עם אמה ואחיה הנשים התימניות היו מרושעות עד אימה... כל דבר נשי נחשב כמא, כמעיל וכמכוער...

ברכה סרי בגיל 12